

La línia vermella

Continuarem defensant que el diàleg és possible perquè l'única temptació en què poden caure els que han de decidir és l'estima per al país. Mantenir les arrels passa pel canvi.

¿Sentit d'Estat o poders fàctics?

ENRIC GUINART
eguinart@andorra.elperiodico.com

Tot i que ens produeix un notable mal d'estómag quan ens hi hem de referir, les circumstàncies ens obliguen a intentar aportar alguna reflexió entorn del tristament famós bloqueig institucional que fomenten i pretenen endegar certs sectors influents del país deliriosos del manteniment d'un *status quo* que consolidi l'Andorra d'alguns. I en parlem a contracor amb l'únic desig de buscar dins de les nostres nobles i pobres possibilitats l'obertura dels músculs visuals d'aquells que els inunda una contractura de la vista que els impedeix

divisar que la conservació de les arrels i les especificitats del país passen pel canvi de color polític articulat sobre la base d'una voluntat popular nascuda a les urnes. Si les terres que mantenen les arrels no es renouen, es corre el risc que el dia menys esperat tot s'acabi podrint.

A hores d'ara, seria negar la realitat si afermessin que això del bloqueig a la investidura de Jaume Bartumeu com a cap de Govern és una idea surrealista en el sentit de les nul·les possibilitats que tindria per tirar endavant. És trist, però és cert, que hi ha un conjunt de poders fàc-

ONA MORANTE

La sessió constitutiva del Consell General, dimarts.

El futur passa per un canvi articulat per una voluntat popular nascuda a les urnes

Els que avui posen pals a les rodes són els que demà pujaran al carro de la victòria

tics que pretenen impedir a tota costa que els socialdemòcrates aterrin a l'edifici administratiu de Govern. Són aquells que tant els fa que no es compleixi el que van decidir els ciutadans a les urnes, són aquells que abans del país està el negoci sense entendre que són conceptes complementaris que necessàriament han de conviure, i també són aquells que si el dia de demà tot funciona com tots desitgem, s'apuntaran al carro de la victòria sense contemplacions. Però en aquest escenari també cal agrair i reconèixer gestos que precissament caminen en una direcció

diametralment oposada al que ara descriu. Aquest seria el cas, per exemple, de l'anunci de la renúncia recent com a membres de l'equip de l'actual Govern en funcions dels ministres Xavier Jordana i Antoni Ribera. Si bé és cert que la seva marxa forma part del compromís que van assumir en el seu dia de complir un mandat de dos anys, de ben segur que molt probablement la decisió d'ambdós ministres respon a la voluntat de no entrar ni fer-se partícips d'un joc que és de tot menys net, d'aquesta teoria maquiavèlica del manteniment no se sap fins quan del Govern en funcions perquè segons què es pugui fer com fins ara, o inclús pitjor. A la vegada, i estratègies polítiques al marge, estem convençuts que la intel·ligència i l'estima pel país dels uns i els altres mantindran oberts els ponts de diàleg que assegurin una governabilitat tranquil·la. És el moment de la serenitat i de la calma.

L'endemà del país passa per elegir entre una dicotomia ben simple: o sentit d'Estat o cessió davant dels poders fàctics. Creiem que no ens equivoquem si diem que la majoria es decanten per la primera. Però heus aquí el col·lectiu silenciós que pressiona entre bambolines amb el *savoir faire* que tothom coneix. I és aquí on han de ser valents els que tenen la paella pel mànec. L'única temptació hauria de ser l'estima pel país que tant es pregona. ■